

и по-после Вълко Д. Бояджията и Каба Иванъ, а още по-после изпъкватъ като просвѣтители и революционери Янко Т. Кочевъ, Д. Матевски, Т. Пѣевъ и др. Сжщото може да се каже и въ областъта на книжнината: отъ Чирпанъ не сж излѣзли много известни книжовници, но не липсватъ работници и въ тази областъ: Янко Т. Кочевъ, редакторъ на сп. „Свѣтлина“, Д. Матевски, Н. П. Сжбчевъ, който се опитва да пише детски пѣсни, басни и е авторъ на книгата „Българитѣ въ Чирпанъ преди освобождението“.

Като нѣщо характерно, което трѣбва да се отбележи, е, че българското население въ Чирпанъ се е запазило чисто, — не се е поддало на никакво гръцко влияние, — и че то се отличава и до сега съ една специфична „южняшка“ темпераментностъ — чирпанци минаватъ за буйни и избухливи люде. Последната „расова“ особеностъ може да ни обясни и горещата чувствителностъ на Яворова, който по темпераментъ и въображение е сжщински тракиецъ,

Вншнитѣ качества на поета, онаследени отъ баща му — мургава кожа, изпъкнали очи и дебели устни, — навѣрно сж причината да се създаде легендата за арабското му потекло, легенда, въ която е повѣрвалъ и самиятъ поетъ. Легендата е разказвалъ Янко Кочевъ. Яворовъ я предава въ следния видъ на Вл. Василевъ (Златорогъ, г. XX, кн. 8):

Легендата разправя, че въ папукчийската чаршия въ Чирпанъ, потъналъ въ прахъ и дрипавъ, явилъ се единъ странникъ. Голѣми устни — майка ми разправяше, че като пиелъ кафе, устнитѣ му събирали единъ голѣмъ филджанъ; приведенъ, сухъ, съ голѣми тъмни очи, — търсилъ работа. Бжде-